

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavlína Brzobohatého, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc. v právní věci kárné navrhovatelky: **předsedkyně Okresního soudu Plzeň – jih**, se sídlem Edv. Beneše 1, Plzeň, proti kárně obviněné: **JUDr. Drahomíra Regnerová**, předsedkyně senátu Okresního soudu Plzeň – jih, se sídlem Edv. Beneše 1, Plzeň, zastoupená JUDr. Jitkou Fišerovou, advokátkou se sídlem Kyjevská 50, Plzeň, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudkyně ze dne 6. 9. 2019,

t a k t o :

Podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, přiměřeně aplikovaného v kárném řízení dle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, na návrh kárné navrhovatelky

s e s c h v a l u j e d o h o d a o v i n ě a k á r n ě m o p a t ř e n í ,

kteřá byla uzavřena v Plzni dne 27. 8. 2019 mezi kárnou navrhovatelkou, předsedkyní Okresního soudu Plzeň – jih Mgr. Simonou Kubouškovou a kárně obviněnou předsedkyní senátu Okresního soudu Plzeň – jih JUDr. Drahomírou Regnerovou, za účasti její obhájkyne JUDr. Jitky Fišerové,

a

JUDr. Drahomíra Regnerová
nar. X,
předsedkyně senátu Okresního soudu Plzeň – jih,

s e u z n á v á v i n n o u

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

ž e

jako předsedkyně senátu Okresního soudu Plzeň – jih ve věci ochranného léčení, vedené u Okresního soudu Plzeň – jih pod sp. zn. 2 Nt 39/2019 rozhodla při veřejném zasedání konaném dne 13. 8. 2018 v rozporu s § 99 odst. 6 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, o prodloužení ochranného ústavního protitoxikomanického léčení o sedm měsíců, přestože s ohledem na okamžik faktického zahájení výkonu ochranného ústavního léčení dne 24. 6. 2016 mohla učinit rozhodnutí o prodloužení doby trvání ochranného ústavního léčení maximálně do 24. 6. 2018, a měla proto léčeného z ochranného ústavního léčení ihned propustit, což neučinila. Naopak opětovně při veřejném zasedání konaném dne 26. 3. 2019 rozhodla o prodloužení ochranného ústavního léčení o šest měsíců, a až v rámci stížnostního řízení byl léčený usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2019, čj. 6 To 133/2019-116, z léčení propuštěn.

t e d y

zaviněně porušila povinnost soudkyně rozhodovat na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem vyplývající z § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, čímž ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů,

t í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

a z a t o s e j í u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

k á r n é o p a t ř e n í

snížení platu o 15 % na dobu 1 roku.

O d ů v o d n ě n í :**I. Průběh kárného řízení**

[1] Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému byl doručen návrh kárné navrhovatelky na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti předsedkyně senátu Okresního soudu Plzeň – jih, JUDr. Drahomíry Regnerové, ze dne 6. 9. 2019. Společně s kárným návrhem byl kárnému senátu předložen dokument s názvem „Dohoda o vině a kárném opatření“ ze dne 27. 8. 2019.

[2] Samotná dohoda o vině a kárném opatření se týká skutku spočívajícího v tom, že kárně obviněná jako předsedkyně senátu Okresního soudu Plzeň – jih ve věci ochranného léčení, vedené u Okresního soudu Plzeň – jih pod sp. zn. 2 Nt 39/2019 rozhodla při veřejném zasedání konaném dne 13. 8. 2018 v rozporu s § 99 odst. 6 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), o prodloužení ochranného ústavního protitoxikomanického léčení o sedm měsíců, přestože s ohledem na okamžik faktického zahájení výkonu ochranného ústavního léčení dne 24. 6. 2016 mohla učinit rozhodnutí o prodloužení doby trvání ochranného ústavního léčení maximálně do 24. 6. 2018, a měla proto léčeného z ochranného ústavního léčení ihned propustit, což nečinila. Naopak opětovně při veřejném zasedání konaném dne 26. 3. 2019 rozhodla o prodloužení ochranného ústavního léčení o šest měsíců, a až v rámci stížnostního řízení byl léčený usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2019, čj. 6 To 133/2019-116, z léčení propuštěn.

[3] Za tento skutek navrhla kárná navrhovatelka, ve shodě s kárně obviněnou a se zohledněním judikatury kárných senátů v obdobných věcech, kárné opatření snížení platu o 15% na dobu jednoho roku, jelikož se jedná o závažné provinění. Závažnost kárného provinění je dána skutečností, že z důvodu porušení povinnosti soudce musel být propuštěn z ochranného léčení nebezpečný pacient, u něhož soud prvního stupně opakovaně s ohledem na provedené dokazování prodloužoval dobu ochranného ústavního protitoxikomanického léčení. Kromě toho šlo o pacienta, který průběh ochranného ústavního léčení mařil opakovaným porušováním

abstinance, tedy dopustil se přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. j) trestního zákoníku, za což mu byl trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 1 T 45/2019, uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem v trvání 20 měsíců. Za přítěžující okolnost je třeba považovat předchozí dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného (ze dne 5. 4. 2017, čj. 13 Kss 1/2017 - 56, a ze dne 23. 5. 2018, čj. 13 Kss 1/2018 - 66), k jejichž zahlazení nedošlo, přičemž ke spáchání nyní projednávaného kárného provinění došlo necelé tři měsíce po vyhlášení posledního kárného rozhodnutí. Pochybení podobného typu jí bylo vytknutou i výtkou ze dne 30. 8. 2018, sp. zn. 18 Spr 739/2018. Dále byla kárně obviněná za chybné rozhodování ve věcech ochranného léčení již postižena výtkou ze dne 20. 9. 2018, sp. zn. 18 Spr 605/2018. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno doznání kárně obviněné a skutečnost, že léčený i přes příkaz k propuštění po určitou dobu i nadále dobrovolně pobýval v léčebném zařízení. Rovněž bylo přihlédnuto k osobě kárně obviněné, která od posledního rozhodnutí kárného senátu vykazuje dobré pracovní výsledky, po úpravě vyřizující agendy se jedná o bezproblémovou soudkyni, která vyřizuje agendu bez jakýchkoli průtahů.

[4] Soudcovská rada Okresního soudu Plzeň-jih ve vydření uvedla, že kárně obviněná vyřizováním věcí napadlých v rámci trestních služeb výrazně napomáhá ostatním kolegům. Práci dle rozvrhu práce vykonává samostatně, její činnost po profesní stránce není schopna hodnotit. V poslední době nebyly zaznamenány žádné projevy nekolegiality či jiného problémového chování.

[5] Na jednání dne 4. 12. 2019 kárný senát následně posoudil předloženou dohodu o vině a kárném opatření a neshledal k ní výhrad. Přítomní účastníci potvrdili, že dohoda vyjadřuje jejich pravou a svobodnou vůli. Předseda kárného senátu proto uzavřel, že další dokazování se provádět nebude (§ 314q odst. 5 trestního řádu).

II. Posouzení věci kárným senátem

[6] Užívání dohody o vině a kárném opatření jako institutu kárného řízení vycházejícího z přiměřeného použití dohody o vině a trestu (§ 314o a násl. trestního řádu) je již zaběhlou praxí kárných senátů Nejvyššího správního soudu ve věcech soudců. V rozhodnutí jednoho z nich ze dne 15. 4. 2019, č. j. 11 Kss 8/2018 – 199, bod 12, se uvádí: „*Kárný soud považuje možnost uzavřít dohodu o vině a kárném opatření za vhodné vyústění kárného řízení, protože jde o projev žádoucí sebereflexe nejen na straně kárně obviněného soudce, ale i na straně kárného navrhovatele, je-li předsedou soudu, u nějž soudce působí. (...) Obě strany jsou tak již v procesu sjednávání dohody aktivně vtaženy do řešení jejich společného problému. Předpokladem účinného a dlouhodobě udržitelného řešení je i „manažerská práce“ se soudcem ze strany vedení soudu tak, aby v budoucnu byl schopen svou práci efektivněji organizovat, samozřejmě v míře slučitelné s postavením nezávislého soudce. Schopnost vzájemné otevřené komunikace předurčuje úspěch takového řešení, sjednání dohody o vině a kárném opatření je pak toho příslibem.“*

[7] S ohledem na konkrétní okolnosti případu se kárný senát zabýval podrobněji zejména povahou skutku, jehož se dohoda týká. Jde o jednání, kterým byla v důsledku odborného pochybení kárně obviněné omezena osobní svoboda pacienta psychiatrické léčebny vykonávajícího ústavní ochranné léčení. Pacient setrval v léčebně bez patřičného soudního rozhodnutí po dobu několika měsíců. V tomto ohledu šlo o citelný zásah do osobní svobody dané osoby. Rysem zmírňujícím závažnost činu však je v subjektivní rovině (tj. z hlediska zavinění) to, že k pochybení kárně obviněné došlo nikoli proto, že by ignorovala své povinnosti soudkyně, ale kvůli pochopitelnému, byť ne plně omluvitelnému přehlédnutí údajů rozhodných pro to, kdy měla o prodloužení ústavního ochranného léčení rozhodnout. V rovině objektivní (z pohledu následku způsobeného jednáním kárně obviněné) pak je nutno zohlednit, že pacient, který byl dotčen omezením své osobní svobody, s největší pravděpodobností toto omezení neprožíval jako zásadní subjektivní újmu, nýbrž absolvoval příslušné léčebné procedury, které

měly směřovat k jeho uzdravení. I pokud by kárně obviněná postupovala v souladu se zákonem, s největší pravděpodobností by ústavní ochranné léčení trvalo podobně dlouho, jak fakticky trvalo v důsledku jejího nezákonného jednání, jelikož léčebné důvody pro takový postup byly podle všeho dány.

[8] Dále se kárný senát při úvaze, zda dohodu lze schválit, zabýval důkladněji osobností kárně obviněné, zejména pak jejím osobnostním a profesním vývojem. Obzvláště důležitým hlediskem byla v tomto ohledu pro kárný senát prognóza budoucího profesního vývoje kárně obviněné. Ta se v minulosti dopustila více disciplinárních prohřešků spočívajících v pochybeních při rozhodování v souvislosti s omezením osobní svobody (ve věcech vazebních a ochranného léčení). Lze mít za to, že pokud by tento trend v chování kárně obviněné pokračoval a nedoznal výrazné změny k lepšímu, zásah v podobě „pouhého“ snížení platu by nebylo možno považovat za dostatečný. Není totiž možno tolerovat delší dobu trvající a nelepšící se profesně slabý a častými závažnými chybami zatížený výkon soudcovské funkce – bez rozumné naděje, že tento nežádoucí stav bude rychle napraven, nemůže soudce ve své funkci setrvat. U kárně obviněné však právě tato rozumná naděje na obrát k trvale řádnému výkonu funkce existuje. Klíčovým důvodem pro takový závěr je stanovisko kárné navrhovatelky, které je v obsahovém souladu i s vyjádřením soudcovské rady. Kárná navrhovatelka má za to, že kárně obviněná dostatečně reflektuje svá minulá pochybení a změnila své chování tak, že pravděpodobnost jejich budoucího opakování minimalizovala. Tento pocit měl kárný senát i z vyjádření samotné kárně obviněné při jednání. Podle kárného senátu, nejsou-li konkrétní důvody k pochybnostem o objektivním úsudku předsedy příslušného soudu, je třeba mít důvěru v to, že tento justiční manažer, jenž jako kárný navrhovatel předkládá návrh na uzavření dohody, pečlivě zvážil osobností a profesní kvality soudce, s nímž navrhuje dohodu uzavřít, a je si vědom i své manažerské odpovědnosti za to, aby tato dohoda byla nástrojem, jenž napomůže řádnému fungování jím řízeného soudu.

[9] Kárný senát vzal v úvahu i skutečnost, že kárně obviněná rozhodovala ve věcech, v nichž šlo o omezení osobní svobody, ve značně vysokém počtu případů; šlo o stěžejní část její agendy. Je nepochybné, že prevence chybovosti musí být obzvláště důkladná právě ve věcech toho typu, kde jde o citelné zásahy do důležitých základních práv jednotlivce (omezení osobní svobody, povolování odposlechů telekomunikačního provozu a jiných zásahů do soukromí, rozhodování o výchově nezletilých, přímé zásahy do majetkové sféry například při provádění exekucí apod.). Na druhé straně však je nutno vždy počítat s tím, že i v těchto typech rozhodování se jisté míře chybovosti nelze vyhnout a že počet chyb konkrétního soudce bude nejspíše v průměru korespondovat s počtem věcí tohoto typu, jež rozhoduje. Proto je nutno počet rozhodovacích chyb vždy poměřovat kromě jiného tím, jaký podíl v rozhodovací agendě konkrétního soudce dané věci tvoří.

[10] Jelikož dohoda o vině a kárném opatření, kterou strany uzavřely, vyhovovala zákonným kritériím, kárný soud ji schválil a rozhodl o vině a kárném opatření v souladu s ní. Dospěl k závěru, že dohoda vychází z poctivé analýzy pochybení kárně obviněné, bere v úvahu podstatné okolnosti věci a obsahuje kárné opatření nevybočující z mezí přiměřeného.

P o u č e n í : Odvolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné.

V Praze dne 4. prosince 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu